

hu

TAIZÉ
 2018

Négy javaslat a 2018-as évre

Öröm, amely nem apad ki soha

Egy nagyon beteg fiatal azt mondta nekem tavaly nyáron: „Szeretem az életet.” Ma is felkavar a belső öröm, amely egész lényét betöltötte, pedig betegsége súlyos korlátok közé kényszerítette. Nemcsak szavai, hanem arcának kifejezőereje is nagy hatással voltak rám.

Mit is mondhatnánk a gyerekek örömről? A legutóbb Afrikában tapasztaltam meg ennek a szépségét. A menekülttáborokban, ahol megannyi drámai történet sűrűsödik össze, a gyerekek jelenléte az élet kiapadhatatlan erejéről tanúskodik. Energiájuk ígérettel teli csemetekertté formálja át az itt felgyülemlett összetört sorsokat. Bárcsak tudnák, mennyire segít ez nekünk a remény megőrzésében! Életörömük fénysugár számunkra.

Szeretnénk, ha az ő tanúságuk világítana nekünk, amikor 2018-ban egész évben az **örömről** kezdünk el gondolkodni. Az örömről, amely az egyszerűséggel és az együttérzéssel egyike annak a három evangéliumi valóságnak, amelyet Roger testvér taizéi közösségünk életének a középpontjába állított.

Egyik testvéremmel Dzsúbában és Rumbekben jártunk Dél-Szudánban, majd Kartúmba, Szudán fővárosába is eljutottunk, mert szerettük volna megérteni ennek a két országnak a helyzetét, és mert szerettünk volna együtt imádkozni azokkal, akik ma oly sokat szenvednek.

Meglátogattunk több egyházat, bepillantást nyertünk iskolai munkájukba, szolidaritási és betegápolói tevékenységükbe, láttuk, hogyan segítik a társadalom perifériájára szorult embereket. Jártunk egy táborban, melynek lakói otthonaik elhagyására kényszerültek, és ahol számos olyan gyerek él, akiket szüleik elveszítettek a tragikus események során.

Az asszonyok sorsa különösen megérintett bennünket. A gyakran nagyon fiatal édesanyák mély belső sebeket hordoznak az ellenük elkövetett erőszak következtében. Sokuknak sürgősen kellett elmenekülniük. Mégis az élet szolgálatában maradtak. Rendkívüli a bátorságuk és a reményük.

Ez a látogatás még közelebb vitt bennünket azokhoz a fiatal szudáni menekültekhez, akiket két éve befogadtunk Taizében.

Két másik testvéremmel pedig Egyiptomban jártunk egy ötnapos ifjúsági találkozón, amelynek egy kopt ortodox püspök által 1999-ben alapított Anafora nevű közösség adott otthont. Együtt imádkoztunk, megismerkedtünk egymás közösségeivel, és megismertük az egyiptomi egyház gazdag régi hagyományait. A résztvevők Európából, Észak-Amerikából, Etiópiából, Libanonból, Algériából, Irakból érkeztek. Mintegy száz kairói, alexandriai és felső-egyiptomi kopt fiatal fogadta és szállásolta el őket.

Különösen a kopt Egyház mártírjainak örökségére, valamint ennek az örökségnek a monasztikus alapjaira figyeltünk fel, amely folyamatosan az egyszerű életre hív. II. Tawadrosz pápa, a kopt ortodox egyház vezetője szívélyes fogadtatásban részesített bennünket.

Afrikából való visszatérésünk után azt mondtuk egymásnak: alig halljuk meg azoknak a hangját, akik – akár tőlünk távol, akár a közelükben – súlyos megpróbáltatásokon mennek keresztül. Kiáltásuk mintha légüres térben veszne el. Nem elég a médián keresztül meghallani a hangjukat. Hogyan felelhetünk az életünkkel a kiáltó szóra?

A 2018-ra javasolt gondolatokat részben ez a kérdés ihlette.

f. Alois

Keressük az öröm forrásait!

Ezt mondja az Úr: „Örök szeretettel szeretlek téged, azért vonzottalak kegyelemmel.” (Jeremiás könyve 31,3)

Az Úr, a te Istened veled van: örvendezik feletted örömmel, újjáéleszt szeretetével, ujjongva vigad fölötted. (Szofoniás könyve 3,17)

*„Örüljete az Úrban mindig! Újra mondom: Örüljete!”
(Levél a filippieknek 4,4)*

Miért ölt ünnepi fényt magára szombat esténként a taizéi templom, ahol ilyenkor apró gyertyák világítanak az imádkozók kezében? Azért, mert Krisztus feltámadása olyan, mint a keresztény hit középpontjában ragyogó fény. Titokzatos örömforrás, amelyet ésszel soha nem tudunk teljesen felfogni. Ha ennél a forrásnál oltjuk szomjunkat, akkor mindnyájan „az öröm hordozójává válunk, mivel tudjuk, hogy a feltámadásé lesz az utolsó szó” (Olivier Clément, ortodox teológus).

Az öröm nem olyan érzés, amit többre értékelünk másnál, nem is önző boldogság, amely elszigetelődéshez vezet, az öröm békés bizonyosság abban, hogy az életnek értelme van.

Az evangéliumi öröm abból a bizalomból fakad, hogy Isten szeret bennünket. Távol áll a hangos ujjongástól, amely közben hátat fordít korunk kihívásainak, nem! Ez az öröm még érzékenyebbé tesz minket mások szenvedései iránt.

- Keressünk örömet először abban a bizonyosságban, hogy Istenhez tartozunk! Krisztus egyik 15. századi tanújának fennmaradt imája segít nekünk ebben: „ÉN Uram, én Istenem, vedd el tőlem mindenem, ami gátol Feléd! ÉN Uram, én Istenem, add meg nekem mindenem, ami segít Feléd! ÉN Uram, én Istenem, fogadd el az életem, hadd legyek egészen a Tiéd!” (Flüei Szent Miklós)
- Tápláljuk örömünket a közösen énekelt imában! „Énekeld Krisztust egészen a derűs örömig!”, javasolta Roger testvér. Amikor együtt énekelünk, személyes kapcsolatba kerülünk Istennel, ugyanakkor mély egységet élünk meg azokkal, akikkel együtt imádkozunk. Az ima helyszínének, a liturgiának, az énekeknek a szépsége a feltámadás jele legyen! A közös ima ébressze fel bennünk azt, amit a keleti keresztények úgy neveznek, hogy „égi öröm itt a földön”!
- Fedezzük fel Isten szeretetének visszfényét azokban a teljesen emberi örömökben, amit a költészet, a zene, a művészet kincsei, az Isten által teremtett világ szépsége, a szeretet vagy egy barátság mélysége kelt életre a szívünkben...

Halljuk meg a kiszolgáltatottak kiáltását!

„Uram, hallgasd meg imádságomat, és kiáltásom jusson eléd. Ne fordítsd el tőlem arcodat soha, amikor engem szorongatás ér;” (102. Zsoltár)

„Abban az órában Jézus felujjongott a Szentlélekben, és így szólt: »Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és feltártad a kicsinyek előtt. Igen, Atyám, így tetszett neked.« (Lukács 10,21)»

*„Ne feledkeztek meg a vendégszeretetről, mert általa egyesek tudtukon kívül angyalokat fogadnak be szállásra. Emlékeztek meg a foglyokról, mintha ti is velük együtt foglyok volnátok, és azokról, akiket nyomorgatnak, mint akik magatok is testben vagytok.”
(Levél a zsidóknak 13,2-3)*

Vajon miért szenvednek oly sokan úgy a megpróbáltatásoktól – kiközösítéstől, erőszaktól, éhségtől, betegségtől, természeti katasztrófáktól – hogy mások szinte alig hallják meg a hangjukat?

Fontos számukra a támogatás – fedél, táplálék, oktatás, munka, betegellátás –, de ugyanígy nélkülözhetetlen számukra a barátság. Segítséget elfogadni sokak számára megalázó lehet. Egy baráti kapcsolat azonban mélyen megérinti az ember szívét: azokét is, akik segítséget szenvednek, és azokét is, akik másokkal közösséget vállalnak a nehézségekben.

Meghallani egy sebzett lélek kiáltását, belenézni a szemébe, egyszerűen csak meghallgatni vagy megérinteni a szenvedőt, egy idős embert, egy beteget, egy börtönben élő, egy hajléktalant, egy menekültet.... Igen, a személyes találkozás felfedeztetni velünk a másik ember méltóságát, és megajándékoz bennünket azzal, amit még a legszegényebb is meg tud osztani magából.

Vajon miért pótolhatatlan az, ahogy a legkiszolgáltatottabb emberek hozzájárulnak egy testvériesebb társadalom felépítéséhez? Felfedik előttünk saját sebezhetőségünket, és ezáltal emberibbé tesznek minket.

- Ne feledkezzünk meg arról, hogy Jézus Krisztus minden emberrel egyesült azáltal, hogy emberré lett. Minden emberben jelen van, különösen azokban, akik a leginkább magukra vannak hagyva. (Id. Máté 25,40). Amikor elindulunk a legsebeztebb, legkiszolgáltatottabb embertársaink felé, akkor a szegény Jézushoz jutunk egyre közelebb, és általuk még bensőségebb kapcsolatba kerülhetünk vele. »Ne félj attól, hogy részesévé legyél mások megpróbáltatásainak, ne félj a szenvedéstől, mert gyakran az örvény mélyén rejlik az öröm teljessége, amely a Krisztus Jézussal való közösségből fakad.« (Taizé Szabályzata)
- Személyes kapcsolatokon keresztül igyekezzünk segíteni a rászorulóknak! Tetteinkért semmit ne várjunk cserébe, de legyünk figyelmesek arra, hogy ők azt mondhassák el, amit maguk szeretnének velünk megosztani! Engedjük, hogy ezáltal megnyíljon és kitáruljon a szívünk!
- Földünk is sebezhető. Egyre inkább szenved attól, ahogyan mi emberek használjuk. Halljuk meg a Föld kiáltó szavát! Gondoskodjunk róla! Életmódunk megváltoztatásával vegyük fel a küzdelmet Földünk folyamatosan kizsigerezésével szemben.

Harmadik javaslat:

Osztozzunk az örömben, és osztozzunk a megpróbáltatásban!

„Örüljete az örvendezőkkel, és sírjatek a sírókkal!”

(A Rómaiaknak írt levél 12,15)

„Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást nyernek.” (Máté 5,4)

„Ne szomorkodjatek, mert az Úr kardja a ti erőtök!” (Nehemiás 8,10)

Feltámadása után Jézus testén jól látható a szögek nyoma (ld. Jn 20, 24-29). A feltámadás magában hordozza a kereszt fájdalmát. Ennek nyomán számunkra az öröm és a megpróbáltatás egymás mellett léteznek, egymáshoz kapcsolódnak, és együttérzéssé válnak.

A belső öröm nem gyengíti meg a szolidaritást másokkal, éppen ellenkezőleg, táplálja azt. Még abban is a segítségünkre van, hogy átlépjük a határokat, ha valakinek segítségre van szüksége. Megerősít bennünket abban, hogy hogy kitartsunk az egész életünket érintő elköteleződésben.

Kedvező életkörülmények között, amikor jól tápláltak, jól ápoltak vagyunk, jó iskolákba járunk, az öröm néha hiányzik, mintha elfáradtunk volna, mintha kedvünket szegné életünk hétköznapisága.

Előfordul, hogy egy kiszolgáltatott emberrel való találkozás paradox módon éppen örömet ad, lehet persze, hogy ez csak az öröm egy szikrája, de igazi, tiszta öröm.

- Tartsuk ébren mindig az öröm vágyát magunkban, hiszen ez öröktől fogva hozzátartozik az emberhez! Az ember lénye nem a rosszkedvre, hanem az öröme teremtett. Az öröme nem az a hivatása, hogy magunkban tartsuk, hanem hogy sugározzuk és megosszuk másokkal. Az angyal üdvözlete után Mária útra kel, és elmegy meglátogatni unokatestvérét, Erzsébetet, és őmellette, az ő jelenlétében énekel. (Lukács 1,39-56)
- Ahogy Jézus megsiratta barátja, Lázár halálát (János 11,35), mi is merjünk sírni az emberi szomorúság láttán! Hordozzuk a szívünkben a megtört szívű embereket! Ha Istenre bízunk őket, akkor többé nem a vak és kíméletlen sors szeszélyeinek lesznek kitéve, hanem Isten irgalmát tapasztalják meg, aki minden embert szeret.
- Ha ott állunk a szenvedők mellett, ha együtt sírunk velük, akkor erőt és bátorságot kapunk ahhoz, hogy természetes lázadással föltárjunk minden igazságtalanságot, hogy elutasítsuk mindent, ami az életet fenyegeti vagy rombolja, hogy átformáljunk egy helyzetet, amelyen régóta nem sikerült változtatni.

Örülünk más keresztények Istentől kapott ajándékainak!

„(Isten) Megismertette ugyanis velünk akaratának a titkát jóságos tetszése szerint, amelyet elhatározott benne az idők teljességének megvalósításáról: hogy Krisztusban mint Főben újra összefogjon mindent ami az égben és ami a földön van.” (Efezusi levél 1, 9-10)

„Íme, milyen jó és milyen gyönyörűséges, ha együtt laknak a testvérek!”(133. Zsoltár)

Isten azért küldte Krisztust a világba, hogy újraegyesítse az egész teremtést, és mindent magába foglaljon. Isten azért küldte őt, hogy egyetlen családba hívja az emberiséget: a különböző földrészekről, eltérő kultúrákból való és más-más nyelven beszélő férfiakat és nőket, gyerekeket és időseket. Akár egymással szembenálló nemzetek tagjait is.

Sokan törekednek arra, hogy a keresztények összefogjanak annak érdekében, hogy megosztottságuk ne homályosítsa el az egyetemes testvériség üzenetét, amelyet Krisztus hozott a világba. Vajon keresztény testvéri egység lehet-e jele és megelőlegezése az emberek közötti egységnek és békének?

- Keresztény egyházak tagjaiként legyen bátorságunk és merészségünk ahhoz, hogy közösen forduljunk Krisztushoz, és ahelyett, hogy a teljes teológiai összhangra várnánk, húzódjunk a közös tető alá! Hallgassunk az egyiptomi kopt szerzetes felhívására, aki ezt írta: »A hit lényege maga Krisztus, akit semmilyen megfogalmazás nem tud körülírni. Ezért fontos, hogy a párbeszédet az egyetlen Krisztus befogadásával kezdjük. Kezdjük azzal, hogy mindenekelőtt megéljük az egyetlen hit lényegét, és ne arra várjunk, hogy egyet értsünk a hit tartalmának kifejezésében! A hit – ami maga Krisztus – a szeretetre és önmagunk odaadására épül.« (Mattá el-Miszkina, 1919-2006)
- Itt és most úgy tudunk azonnal rálépni erre az útra, hogy először is hálát adunk Istennek a másokban elhelyezett adományaiért. Ferenc pápa így imádkozott a svédországi Lundben, ahova a reformáció 500. évfordulójának ünnepére látogatott el: »Szentlélek, add meg nekünk, hogy örömmel ismerjük fel azokat az adományokat, amelyek a reformációnak köszönhetően érkeztek az Egyházba.« Ettől a példától áthatva ismerjük fel a másik emberben azokat az értékeket, amelyeket Isten helyezett el benne, és amelyeknek mi talán a híján vagyunk! Próbáljuk meg úgy elfogadni a különbségeket, hogy ezek még akkor is gazdagítanak bennünket, ha első látásra talán megtorpanunk. Találjuk meg mások kincseiben az öröm frissességét!

Taizé 2018

Hétről hétre egész évben

A nemzetközi találkozókra érkező fiatalok vasárnaptól vasárnapig közösen keresik a hit forrásait, és kutatják, hogyan lehet meghallani a társadalom legkiszolgáltatottabb szenvedőinek a kiáltását, amelyre egész életükkel szeretnének válaszolni. Arról is közösen gondolkodnak, hogyan lehet minél jobban osztozni a közelünkben vagy a tőlünk távolabb élők megpróbáltatásaiban és örömeiben.

Baráti hétvége keresztény és muzulmán fiatalokkal (július)

Július 5. és 8. között, csütörtöktől vasárnapig a két vallás fiataljai néhány napot töltenek együtt, és Istenhez fűződő kapcsolatukról, imádkozásuk módjáról beszélgetnek. Megpróbálják körüljárni, mi az, ami összeköti őket egymással, és mi az, ami megkülönbözteti őket egymástól.

Reflexiós hét 18 és 35 év közötti fiatalok számára (augusztus)

Közös imádságok, biblikus kiscsoportok és megosztás. A Taizében összegyűlő fiatalok együtt gondolkodnak és beszélgetnek a 2018-as évre szóló Levél első javaslatáról „Az öröm forrásait keressük!” Műhelyek és kerekasztal-beszélgetések, amelyeken európai és más kontinensek vendégladójának felszólalásait is meghallgathatjuk. Koncertek és ünnepi pillanatok színesítik a reflexiós hetet.

Lviv, Ukrajna (április-május)

Április 27. és május 1., péntek és kedd között első alkalommal kerül sor találkozóra Ukrajnában, Lviv városában ukrainjai és a szomszédos országok fiataljai számára.

Kemerovó, Oroszország (május)

Május 14. és 19. között Alois testvér néhány testvérrel és fiatalokkal Moszkvába megy, majd Szibériában vesz részt az ortodox Mennybemenetel ünnepén a szibériai Kemerovóban.

Hong-Kong (augusztus)

Az ázsiai fiatalok 7. nemzetközi találkozója kerül sor 2018. augusztus 5. és 12. között Hong-Kongban. A bizalom zárandokútjának állomására egész Ázsiából érkeznek fiatalok. A város különböző egyházai látják őket vendégül. Más kontinensek fiataljait is szeretettel fogadják.

Graz, Ausztria (október)

Október 25. és 28., csütörtök és vasárnap között közép-európai találkozó lesz Grazban a térség fiataljai számára.

Madrid, Spanyolország (december-január)

A 41. Európai találkozó 2018. december 28. és 2019. január 1. között kerül sor Madridban.

További részletek ezekről a találkozókról:

www.taize.fr   @taize